

ARCA

NIKOLAI GUDANEȚ

Pe această navă, băiete, esențiale sînt curățenia și echilibrul ecologic. Adică, nimeni să nu fie devorat și nimeni să nu facă progeneraturi... Ai înțeles? Cum descoperi o asemenea porcărie, dai fuga imediat și-mi spui și o să găsesc eu ac de cojocul celor vinovați. Singur să nu te amesteci. De mîncat, poate nu te vor mîncea, dar te pot nenoroci pentru toată viața.

Da, ia loc, nu te jena. Uite, pe sacul acela cu furaje. Poți să-mi spui direct, fără nici o ceremonie, nene Krunk. Mai sînt, e adevărat, cîțiva mucoși, pe care trebuie să-i trag zdravăn de urechi, fiindcă au neobrăzarea să mă poreclească moș fluieră-vînt. Dar tu nu faci parte dintre ei, nu-i așa? Deci, nene Krunk și cu asta basta!

Luna trecută am mai avut un practicant așa ca tine. Timonierul nu avea timp să se ocupe de el și, firește, s-au descotorosit de el, expediindu-l la mine în cală. Pentru un ajutor era mult prea inteligent, dar, înțelegi și singur, nu era bun de nimic. Nu că ar fi fost un leneș, ci pur și simplu se încăpățîna să nu lucreze, ci să chibzuiască. În loc să se apuce singur să curețe lună cala, acest parșiv a adus de pe puntea cu locuințele un îngrijitor cibernetic. Îndată ce animalele văzură ciberul, fură cuprinse de o adevărată isterie. Pușcătoarele începură să facă tărași, cefaloreptila murdări de frică cușca de sus pînă jos, iar coadăntul din Haneribaise sparse grilajul, înhăță ciberul și îl înghiți. Apoi, doctorul veterinar se chină două zile la rînd să-i taie burta cu autogenul, căutînd bunurile navei.

Ui-i-ite, coadăntul este acela de dincolo de terariu. Nu te teme, cît timp este sătul este foarte cuminte.

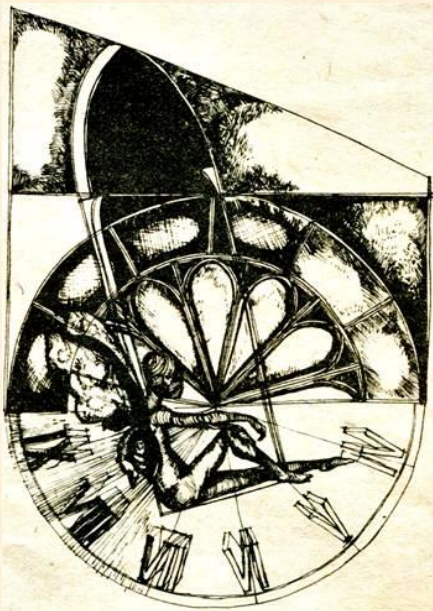
Prin urmare, nici un fel de ciberi. Uite, această chestie se numește perie cu coadă de spălat puntea. Nu-i așa că n-ai mai văzut-o pînă acum? Nu-i nimic. O să te obișnuiești. Nu este o treabă complicată. Dacă animalul mușcă nu intri în cușca lui, stropești doar cu furtunul și atîta tot. Da, tricefalul acela de acolo de jos, ce seamănă cu un dragon, să te ții departe de el. Varsă foc pe gură și pe nări. După cum văd, ești un băiat cuminte și înțelegător. Asta este bine... Ascultă de mine ca de mama ta, și nu manifestă inițiativă. Practicantul de care ți-am vorbit a vrut să vopsească cuștile. Desigur, n-a fost o idee rea, dar imediat ce băiatul a intrat în cușca sconcului uriaș din Tamalta, acesta îl murdări cu lichidul său din cap pînă în picioare, să mori și nu alta. Mie, care sînt obișnuit cu de toate, mi se

întoarce stomacul pe dos cînd mă apropii de acest animal. Iar el, băiatul, se scâlda pur și simplu în apă de colonie, dar nu-i ajuta la nimic. Trebuia să-ți pui masca de gaze pe figură ca să poți vorbi cu el. Cam asta e toată treaba.

Dar de ce te agiți? De ce tresari? Nu te teme, urlă petrostrictonul. Se plictisește. Șezi liniștit, o să mai urle vreo oră și se va calma singur.

Deci, despre ce naiba vorbeam? Ah, da! Personal sînt pe ducă din prima zi, deci chiar din clipa cînd academicianul Fux și-a lansat programul de salvare a speciilor de animale rare. A existat o planetă cu numele de Pyritea, pe care trăiau cele mai diferite lighioane. Ah, cum au mai studiat-o, de-a lungul și de-a latul și în toate felurile. De fiecare animal revenea un profesor universitar și o grămadă întreagă de doctoranzi, fără a-i mai pune la socoteală pe studenți și pe laboranți. Ar fi lucrat acolo chiar și acum pentru binele științei și bucuria noastră, a tuturor, dacă într-o buna zi un asteroid imens nu s-ar fi ciocnit de Pyritea. Planeta trosni din toate încheieturile și jumătate din ea zbură la mama dracului. Aceasta fusese numai o parte din nenorocire, pentru că în același timp s-a schimbat și înclinarea axei față de eliptică, s-au topit toate calotele polare și pe Pyritea avu loc un potop îngrozitor cum nu mai existase niciodată pînă atunci. Tocmai în acest moment, Fux a propus faimosul său program de a se transporta toată flora și fauna pe o altă planetă cu condiții asemănătoare, cînd a tost făcut academician (el fusese mîncat de mult, foarte de mult, de o pteropangolină) i s-a ridicat un bust în Cosmoportul principal, chiar în fața bufetului. Iar noi continuăm să cărăm tot felul de lighioane, la început de pe Pyritea, apoi de pe altă planetă, unde se stinse soarele, apoi de pe multe altele.

Să luăm, de exemplu, Marianda. Consiliul galactic a luat hotărîrea să transforme întreaga planetă într-o exploatare minieră. Iar noi a trebuit să cărăm de acolo toată biosfera. Uite, acolo țin această biosferă. De pildă, am luat de pe Marianda termitile roșii. Le-am adunat cînd hibernau. Dar în timpul zborului furnicile se treziră. Au ros toți pereții despărțitori, au ajuns la motorul de rezervă și au înfulecat întreaga cantitate de uraniu. Bine că n-au reușit să ajungă pînă la reactorul

în funcțiune. Pe acești paraziți i-am înghețat cu heliu lichid.

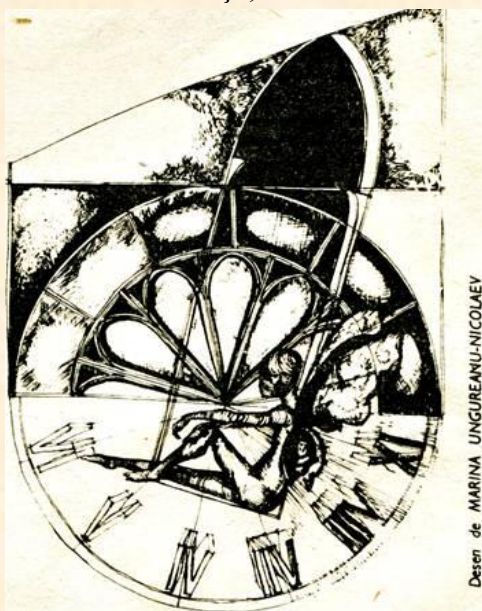
Sau Almar. Uite ce poveste s-a mai întâmplat și acolo, dar ce-i cu tine... ai auzit, pe semne? Cum, chiar n-ai auzit? Doar povestea aceasta o știe toată Galaxia.

De ce te strîmbi? Da, este un miros aici, s-o spunem pe-a dreaptă, de nesuportat. Unii leșină, nefiind obișnuiți. Ia plosca și trage o înghițitură! Nu obișnuiești? Treaba ta...

Deci pe Almar se cultiva varză. Ah, ce varză grozavă era, cât mine de înaltă. Totul a mers strună pînă n-au apărut decapodele. Niște omizi de mărimea unui creion. Acestea se înmulțiră cîta frunză și iarbă, devorară varza pînă la rădăcină și nici un fel de insecticide nu le venea de hac. Atunci, profesorii s-au scărpinat din nou în ceafă și au hotărît să crească pe Almar niște ghionoaie cu gura mare. Zis și făcut, au crescut o puzderie de ghionoaie și atunci decapodelor le-a sunat ceasul. Dar, o dată cu ele au dispărut și omizile albastre. Îndată ce au pierit omizile, au început să crape de foame gîscuțiile cu patru aripi. Atunci s-a trecut la distrugerea ghionoaieiilor, la creșterea omizilor pentru salvarea gîscuțiilor, pentru că de găinațul lor depindea dezvoltarea pădurilor de stejarobabi, în care trăiau gîndacii de scoarță, care făceau simbioza cu vegelarița cățărătoare – hrana preferată a habrelor. Iar cu habrele nu este de glumit. Și a început hărmălaia. Cum spunea baba mea: nici n-ai scos bine nasul că ți-ai și înfundat coada. Cînd au început să crape de foame cefirodonții, am venit noi cu Arca. Și ce văzurăm? Nimic! Pustiu! Toată planeta era cheală, doar niște animale plătînde se mișcau prin nisip. N-am putut umple nici jumătate din cală, atît de puține lighioane mai rămăseseră. Aceasta este toată povestea verii.

Așa deci. Acum ia mătura, cîrpa și găleata. Dacă o să ți se facă rău, uite acolo un robinet mic albastru. Deschide-l, umple-ți plămîinii cu oxigen. Urechile ți le poți astupa cu vată, dacă vrei.

Eu o să fiu în compartimentul vecin, așa că nu-ți fie teamă... Vezi să nu trîndăvești, că ai o mulțime de treabă de făcut. Desigur, spălatul pe

Desen de MARINA UNGUREANU-NICOLAEV

jos, înainte de toate, dar ai grijă și de animale.

Să nu dea domnul să se pună pe înmulțit cum s-a întâmplat într-o cursă, când o femelă de piton bicefal a făcut pui de la un porc ghimpos. Puii au continuat să se înmulțească și ei. Aproape în fiecare zi o nouă serie. Netrebnicii aveau o vitalitate nemaiîntâlnită. Nici un fel de microbi nu i-a putut da gata. În cele din urmă am demontat tunul antimeteoritic, am adunat tot efectivul acestor reptile în cală și le-am împușcat. Pentru că altfel ar fi devorat biosfera de pe două planete și pe mine pe deasupra. Tunul i-am spus, uite acolo, pentru orice eventualitate. Este un lucru util, iar îl folosim destul de rar. Fără mine să nu te atingi de el, că poate găuri pereții navei, dacă apucă să scuie un proiectil, ai înțeles?

Da. Încă ceva... Fiule, să te ții cât mai departe, uite, de cușca aceea. Acolo avem creaturile cele mai rele și mai periculoase din toată Galaxia. Acești soldăței cu două picioare parcă sînt scrîntiți. S-au bătut între ei și au nenorocit întreaga planetă. Acum, uite, au mai rămas numai trei exemplare. În preajma lor să fii cu ochii în patru. Ieri, când le-am dat să mănînce, într-un moment de neatenție, era cît p-aci ca unul din soldăței să-mi rupă tentaculul superior.

Bine, acumă plec. M-am luat cu vorba cu tine, dar mai trebuie să hrănesc și ralidele. Peste o oră trec să văd cum te descurci.

Nenea Krunk se ridică, prinse cu un tentacul sacul și plecă tîrîndu-se în compartimentul vecin. Practicantul apucă cu cleștele sale ca de rac mătura și începu să facă curățenie, silindu-se să nu dea atenție cuștii cu soldăței cu două picioare, care se amenințau cu pumnii și se ocărau răgușit în limba lor necunoscută...

Traducere: VASILE OROIAN